

10 MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y demés llochs de venta de periòdichs

Número solt: 5 cèntims; número atrassat: 10 cèntims

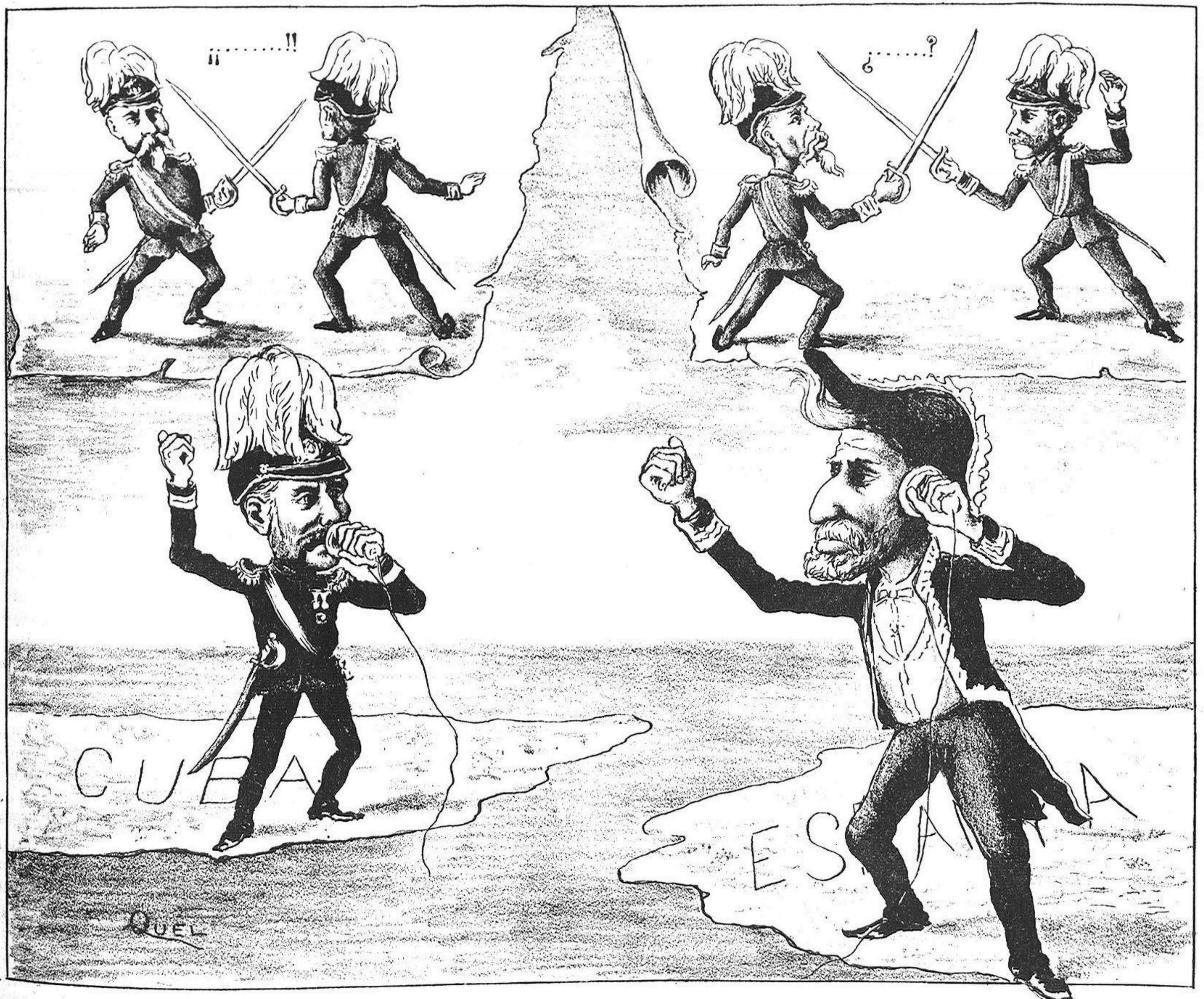
SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas
» » un any, 3 »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 4'00 »

Extranger: semestre, 3 pesetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador.

—Rellevam tú, papanatas...
 —Presenta la dimissió...
 —A mí no 'm dona la gana...
 —No 'm parlis ab aquest tó...

—Murri...—Pillo...—Fart de sopas...
 —Cul d' olla...—Trasto...—Arrastrat...
 Y Espanya... ¡plora que plora!
 y calla... y paga qu' es gat

Foch granejat.

L'espectacle que ha presenciat Espanya durant la passada senmana, es de lo més trist y dolorós que pot concebirse per una nació.

Los polítichs ja sabíam y palpavam que eran tots corcats y 'l seu prestigi completament nulo, pero, quedava encare un element sá; l' exércit d' alta graduació. Avuy,..... no 'ns atrevím á calificarlo.

La carta de Weyler á Azcárraga, y la publicada per *El Imparcial* y atribuída al general Martínez Campos, son dos documents importantíssims que servirán per *il·lustrar* nostra historia contemporánea, puig enclouen datos tan desconsoladors, que per sí sols son capassos de fer plorar á llágrima viva.

Si en Sagasta volía, com havia promés, relevar á Weyler, podíam ferho sense tants embuts ni rodeos, ni apelant á la crítica y al desprestigi, puig que, per desgracia, estém faltats de generals de altura, y no 'ns es permés fer xacota y befa dels pochos que 'ns quedan.

Y aquesta serie de telegramas crusats entre 'ls elements espanyols de Cuba y el jefe del Govern, que no ha sigut més que un foch granejat de insults encuberts per lo vel del bon llenguatge, prova ben á las claras que Weyler no ho ha fet tan malament com lo seu antecessor, á qui eran hostils los mateixos elements que demanan are la continuació del general Weyler.

En Martínez Campos va venir de Cuba alcançant la ira del poble; en Weyler, podíam venir també carregat ab la responsabilitat terrible y deshonrosa de un fracás, pero 'l Govern, ab sas imprudencias y falta de tacto lo converteix en ídol del poble, que de segü l' hi demostrará sas simpatías en una ú altra forma quan posi los peus en la península.

¡Jamay los governs lliberals han sapigut evitar conflictes! Sempre s' hi fican de peus.

Aixís com en Sagasta y Cánovas s' apostrofan sempre ab aquella célebre frase de: *Más eres tú*, aixís ho fan també los generals Martínez Campos y Weyler.

Y aquesta frase indica ben clar que cap d'ells ho ha fet bé, y sí tots malament. De modo que avuy, l' honra y la dignitat dels homes ja 's conforma en ferho tot un *xich* péssimament.

¡A quins graus de rebaixament moral havém arribat!

Y mentres nostres grans homes discuteixen y 's jusgan los seus actes, lo poble, lo verdader jutge, per no dir lo verdader pagano, va dessangrantse, empobrintse y aniquilantse.

Aquí no hi ha ningú que exigeixi responsabilitats ni demani comptes. Aquí 's juga ab l'honor y la dignitat d' Espanya com á las carambolas. Aquí pujan al patíbol y omplan los presidis no més que la gent pobre; bé está si ho mereixen, pero ¡viva Deu! entre la gent de frach y sombre-ro de copa, entre la gent política y entre la gent de..... no puch dirho, ¿no hi ha delinqüents? ¿No més los tribunals jusgan als lladres de pans de tres lliures y als de camí ral, y no jusgan als que

roban millonadas y als que assessinan la dignitat y l' honor d' Espanya....?

Espanya es avuy una olla de grills.

Y desde que 'ls generals 's fican ahont no se'ls demana, perque enteném nosaltres que 'l general que 's fica á periodista comet una verdadera imprudencia, lo desballestament 's posa més de manifest.

En Martínez Campos y Arderius en *El Imparcial*, en Weyler en *El Nacional*, Azcárraga y Sánchez Mira ab lo seu desafío, ens demostran ben á las claras que Espanya atravessa una época de difícil surtida.

Lo soroll de sabres y espuelas ha sigut sempre un pressagi de próxims y funestos terratrémols, y una serie de generals fracassats es sempre una amenssa de próximas revindicacions.

Azcárraga desde la presidencia. Martínez Campos, Blanco y prompte en Primo de Rivera, desde Ultramar. Weyler no ve fracassat per complert, pro ve ab un humor dels dimonis, y ab rahó. ¿Qué succehirá? Difícil es de preveure per hont reventará la grúa, pero es indispensable; reventará.

¿Y després....?

Preparemnos per qualsevol aconteixement y que Deu no 'ns abandoni.

S' acostan los moments difícils.

SAID.

PILOTAS

Cuan á dintre d' una casa
s'hi gosa de santa pau,
y la rel·ligió domina
desde 'l més xich al més gran,
y 's resa al vespre 'l rosari
y 's compleix com á cristians,
y tothom gasta alegría
y humor y tranquil·tat,
la cosa marcha llaugera
com un carro en camí pla,
y *progrés* la familia,
y es doll de felicitat,
y Deu beneix la casa,
y dón salut y treball,
y 'l treball, porta la dicha,
lo goig, y prosperitat.
*Llavors, corra la pilota
sens interrupcions ni salts.*

Si la nostra aymada patria
no fos tan... tan *lliberal*;
si 'ls polítichs no tinguessen
uns *tupés* tan colossals;
si tinguésem la fortuna
de ser més *ultramontans*
es dir: si no *progréssem*
á *passos agegantals*
com succeheix avuy día
que de *progrés* tenim fam;
si tinguésem més respecte
á nostres sabis prelats,
y escoltant la veu del Papa
la seguíssem sens *chistar*,
Espanya prosperaría,
no faría com los cranchs
que caminan endarrera
en lloch d' anar endevant;
viuriam tranquils; tindríam
més dicha, ventura y pau
sense guerras ruinosas
qu'ns roban diners y sanch....
los polítichs s' *entendrian*,
no's *barallarian may*
y, finalmen, *la pilota
no aniria pe'ls terrats.*

Pro, fixeuvos en la casa
hont no hi há ni un sol borrall
de creensas religiosas,
hont se diuen disbarats
y del nom de Deu se mofan....
y cridant y renegant
se solen passar la vida
sens tenir un jorn de pau;
fixeushi; y en la familia
no hi trobareu ben estar,
ni carinyo, ni alegría,

ni humor, ni *tranquil·tat*,
ni *prospera*, ni hi ha *ordre*,
ni salut... ni menos pau
Puig *faltant* Deu d' una casa
va 'l carro pe 'l pedregal;
si falta Deu, falta feyna;
faltant feyna, falta pá,
y llavoras.... *la pilota
fa un bots.... que Deu nos enguart.*

Heus aquí donchs lo d' Espanya
qu' es igual, si fá no fá;
públicament, se blasfema,
s' insulta lo més sagrat;
la religió s' abandona
y 's treu á Deu dels altars
per prestar idolatria
á *las estatuas de fanch*....
No busquéim no, la alegría,
no busquéim prosperitats,
¡no busquéim la llum que 'ns manca
dins l' abisme en que 'ns trovam!
no esperém del cel aussili
si Deu no 's té abandonats....
fixém las nostras miradas
arreu arreu, tant se val,
veurém á Espanya sumida
entre miserias y planys....
Dúes guerras que l' assolan
costantli torrents de sanch,
rius d' or que son sa ruina....
y un vol de corps afamats,
que esperan clavar sas urpas
en los cossos morts, dels braus....
¡Pobre Espanya! ¡com t' ensorras
cuant més te vols aixecar!
Los desacerts dels teus homens,
sembla un joch de disbarats....
Los prínceps de la milicia,
los homens més enlayrats,
la gent de més jerarquía
que deurlan demostrar
lo que.... *potser no concixen*
se jogan la dignitat
y com noys eixint d' estudi
s' *escupen* y 's *irvan fanch*
y 's van tornant las *pilotas*
ab un odi encarnissat....
Preguéim á Deu.... perque vulla
las pilotas deturar
que si Deu no las atura....
¡Quin *xafarrancho* hi haurá!

FLOSTICH.

MÉS AGUDESAS

Lo aprofitat *Ignoscentó*, deixeble de nostre benvolgut director Mestre Titas, contava en un número dels anteriors, las agudesas de una reyna, las quals 'm refrescaren la memoria y recordant que aquellas noticias históricas, no tan sols no las desconeixía, sino que en mon poder había de tenir un cuaderne ab datos més extens y ampliats.

Després de molt regirar papers y paperots, troví lo que buscava, trosejat, masegat y tot fet mal bé. Com que era escrit ab llenguatge estrany, he procurat fer una traducció, al efecte de poguer contarla aquesta semana als estimats deixebles de 'n Titas.

«En la regió occidental de la Patagonia coneguda per Añapse, hi había una reyna viuda que regentava 'l trono de son benvolgut fill, noy anémich y escrofulós, engendrat en las postrimerias de una enfermetat desconeguda que portá al sepulcre á son pare antes de qu' ell veigés la primera llum. Dita reyna, era virtuosa en extrém, segóns 'ls seus devots que menjaban de la mateixa olla, mes, en realitat plena de virtuts metálicas, adquiridas durant 'l temps que feu de sombra xinesca, profitosas solsamet pels seus interessos, per lo día del retorn á la seva patria; era venjativa y rencorosa pels governats y sobre tot, contre aquells que tenían el dret d' está en lo puesto que ella ocupava y per los sacerdots y religiosos que públicament en una forma ú altre, demostravan sa predilecció per la rama desterrada; solía dir als seus subordinats que 's casti-

guessin fort y apretessin los tornillos contre aquells perque deya, y pensaba bé segons diuen las crónicas, tenen paciència y no coneixen la venjansa perque tenen temor de Deu.

Mes lo cas, diu l' historia, es que baix son poder, sostingut y apoyat per un teixit de tramoyas encaminadas á poguer fer diners desde dita reyna fins al més petit revestit de mando pel partit governant, va arrelarse una planta, si no exòtica, dolenta á més no poguer, filla llegítima del despit que causaba veurer com 'ls governants s' enriqueían á costa dels governats sense que la consciència els remordís, ni 'l temor de la Justicia Divina 'ls causés cap escrúpol apesar de pregonar en la veu y en los escrits, que era tan útil, tan bona y tan santa pero que demostravan ben clar per los fets, no creurhi.

Aquella planta doná sos fruits, puig que mentres un día estavan de parada 'ls soldats, fou agredit son general per la explosió de dugas atmetllas no dolsas, sino amargas, que si bé causaren moltes víctimas després en lo camp de operacions, no hi quedaren més cadavres que un *Libic*; se castigá al culpable com es natural, mes aquella planta no tenia, com 'ls religiosos, temor de Deu y si amor á la venjansa, y continuá tirant atmetllas y causant moltes víctimas. Després de molts cástichs, aquella planta, de la que ja may pogueren extingirne las arrels, deixá de produhir atmetllas, pero tenia espinas molt fondas y va ensejarse á plantar espinas y joh desgracia fatal! la primera que clavaren destruí 'l primer ministre de la reyna.

Alashoras se recordá aquella bona dona que feya més d' un any que 'ls seus governants tenian un pilot de arrels secas de dita planta, posadas en remull dintre un tancat, per veurer si ab la mollena 's destruhirían, y pensant que encare conservavan ufanó, li entrá un canguelis pel natural temor de que un altre día no plantessin alguna espina dintre del seu cos ó de algún dels de la seva familia. Li entrá desvari; de días veyá per tots cantóns las arrels aquellas, ó més ben dit, las espinas, y de nit aquellas mateixas espinas 's filtraban per las parets, pels sostres, pels balcóns, en fi, per tot arreu, y li succehía alló que 's diu: la camisa no li tocaba 'l cos. En aquest entremitj, prengué la determinació de fugir de un país en que fins la reyna tan perillava; demaná parer á uns parents seus y aquets li contestaren que prengué una mica més de paciència y al mateix temps, que posés en practica 'l següent remey:

«Tú has permés que s' arrelés aquesta planta que dona tan dolentas punxadas, per poguer fer diners y dinadas per tú y 'ls teus; donchs ara agafa uns grapadets d' aquets diners que tens tan apilotadets y tan t' estimas y per medi d' algún emissari fes que aquest dongui foras fregas á las arrels de aquella planta que fá tan temps tens en remull dintre d' aquell camp tancat.» La dona, ¿qué no farà una mare? seguí al peu de la lletra 'l consell; mes del resultat no 'm parlan res las crónicas, mes cal pensar no produhirían cap bon efecte, perque no destruint las causas, deya mon avi, tampoch cal pensar en destruir los efectes.

LO MESTRE VELL.

¿DOS PERSONAS Y UN SOL FLISTIS?

Senyor Director de LO MESTRE TITAS.

Molt senyor meu: He llegit la carta insertada en lo passat número del periódich de sa digna direcció firmada pel senyor E. M. N., en la qual m' aludeix per lo que he escrit.

Jo creya que 'l senyor E. M. N. era l' autor de las correspondencias firmadas per en "Flistis" perque, quan estava en aquest poble, demostrava estar molt enterat de tot quan s' ha publicat baix aquell pseudónim.

Jo, estant conforme ab las opinions d' en "Flistis" vaig surtir en sa defensa, lamentantme de que cessés de donar tan bona llum; pero are veig que pretent demostrar que ell no es en "Flistis."

No sé si ho fá perque realment no ho siga, ó bé perque s' ha penedit de lo que ha escrit baix aquell pseudónim, al considerar lo sullurats que deuen estar los aludits, particularment la *llantia de sepultura*, perque los hi ha cantat las veritats.

Si realment es l' autor, no tenia necessitat de escriure de semblant manera, per retirar-se; puig ja sab que no ha dit res que no pogués dir y que no sigui la pura veritat; per lo tant, qui diu la veritat no deu retractarse de haberla dita y podria despedirse d' una manera que no fos contradictoria per ell mateix.

Si no es l' autor, tampoch tenia necessitat d' escriure res, ni de fer pastetas al surtir en defensa de qui deuria posar la camisa á la bugada, sapiguent ell mateix, y més que ningú, que la tenen bruta.

Més cosas l' hi podria dir refutant un per un los párrafos del seu escrit, pero temo que, al donar-li una *estocada*, feriria al simpálich "Flistis," y además, perque veiji lo senyor E. M. N. que no té rencor ni odi, sino compació y caritat son afectíssim.

LAGARTIJO.

Castellar, 13 de Octubre 1897.

LLISSÓNS SENMANALS DE GRAMÁTICA

Aixís com las calamitats d' Espanya son innumerables, los temps del verb no son més que tres: *present, passat y venider*. Exemples: 1.er VE la revolució. 2.^{on} PUJAREN los fusionistas (per desgracia). 3.er VINDRÁN días de sang.

Convé donar á coneixer los temps del *modo indicatiu*. El present d' indicatiu se coneix ab que la cosa sucseheix de present, com: Cuba 's PERT, ho ESTICH veyent.

Lo pretérit imperfecte, en que termina en *va*, ó *eya* ó *ia*, com: Lo poble *pagava* y 'l govern *cobrava*; Lo soldat *moria* y una certa senyora 's *divertia*. Lo país *queya* de debilitat, y 'l que debia socórrer se 'n *reya*.

Lo pretérit perfecte, en que la cosa ja ha passat, y per lo tant no té remey, com: Los diners s' *han acabat* (segons per qui). Los dinástichs *han gastat* tota la vergonya y per aixó no 'n tenen....

Lo pretérit plusquam perfecte, en la paraula *havia* unida á qualsevol participi passiu, com: Cert general, ab los quartos que *havia robat*, pagava 'ls mils duros que *havia perdut*.

Lo futur imperfecte, ab que la cosa está per venir, com: los pillos *marcharán* y may més *torrarán*.

Lo futur perfecte, ab la paraula *haurá* unida á qualsevol participi passiu, com: Sagasta se 'ns *haurá rifat*; pro, més endeván potser s' *haurá tallat*; perque ab la vinguda dels carlins no hi *haurá contat*.

Y continuant, estimats deixebles, los temps del verb, vos diré que 'l modo imperatiu se coneix ab que 's prohibeix ó mana alguna cosa, com per exemple: Poble espanyol, PAGA, CA-

LLA y recorra. Clero, APOYA las instituciones ó MOR de fam.

Lo present de subjuntiu se coneix ab que la cosa se desitja, com: VINGA don Carlos y que acabi ab tota la porqueria.

Lo pretérit imperfecte se coneix ab les terminacions *ria, es*, com: Si jo *pogués, agafarla* á tots los lladres y 'ls *penjarla*.

Lo pretérit perfecte, ab la paraula *haigi* acompanyada d' un participi passiu, com: Mentres los liberals puguin aplicar el morro á la menjadoral ¿qué 'ls importa que Espanya s' *haigi perdut*?

Lo pretérit plusquam perfecte, ab las paraulas *hagués* ó *hauria*, unidas al participi passiu, com: ¿*Quí hauria pensat* may que mossén Azcárraga s' *hagués batut* ab lo general Mina?

Lo futur imperfecte, en la terminació *es*, com: Jo aconsello que per apartar tanta m....., cada hù *ho fés* ab la escombra que l' hi *semblés*.

El futur perfecte, en nostra llengua, se confront molt ab lo pretérit, y per lo tant, passo de llarch.

Lo present de infinitiu, se coneix ab las terminacions *ar* ó *ir*, com: Lo principal es *governar*, per los diners *repartir*.

Lo *gerundi* es una veu verbal del modo infinitiu que termina en *ant, int, ent*, etc., y que necessita d' altre verb per perfeccionar lo sentit, com: *Escanyant, empobrint y estrenyent* al poble, es com governan los lliberals.

Falta ara, anyadir que 'l verb adjectiu se divideix en regular, irregular, simple y compost; personal é impersonal.

Pero, tenui ja lo cap tan plé de verbs, que 's fá necessari una mica de repós, sobre tot ara que Sagasta 'ns té sempre ab l' ay al cor.

Atipeus bé, estimats deixebles, que fácil es, molt fácil, que dintre poch necessiti lo Rey del vostre concurs, puig l' hi fará falta 'l *requeté*. Cops á las lletras.... y als plats de sopas y lo demés vindrá per anyadidura.

¡Arriba, noys! y hasta lo dissapte pròxim, que la lliadó será de primera.

FUETADAS

Fem present á nostres estimats colaboradores, que, per publicar los seus treballs en lo número extraordinari del día 30, dedicat á don Carlos de Borbón, deuen presentarlos avants del día 25 del corrent.

La Juventut Católica, seguint la costum d' altres anys y en honor del Pare San Francesch, y en memoria de la romeria al santuari de Vich «San Francesch s' hi moria», va donar lo dinar á 150 pobres, servintlos lo menjar el senyor Bisbe y la Junta Directiva d' aquella simpática societat.

Acabat lo dijar, los senyor Bisbe Dr. Catalá va repartir una limosna en metàlich, á més dels bonos que se 'ls havian donat.

Actes d' aquesta naturalesa honran aquella casa, modelo de societats ben organizadas.

L' ex-progressista senyor Gullón, avuy ministre d' Estat, un dels homes més adictes á Sagasta, després de soltar mil barrabassadas y embusterías, deya en lo Congrés, com á membre de

3'50 pessetas.

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

3'50 pessetas.

DE DON CARLOS DE BORBÓN

A 16 tintas.—Tamanyo 79 X 55 centímetros.

NOTA: Pels de fora, mes 0'50 ptas. per certificat y franquetx.

la comisió del mensatge en lo día 6 de Juny de 1872:

«Sens la llibertat de cultos, son impossibles totes las demás llibertats. Y si per la consecució d'aquestas llibertats no s'hagués fet la Revolució, sería necessari comensarla aquesta mateixa nit.»

¡Ab quins alets conta la actual monarquia!

Comensant per Sagasta, tots los ministres del partit liberal portan la marca de fàbrica.

O 'ls tres punts del masó ó 'l morrió del miliciano.

¡Quins amichs tenen las institucions!

Segons llegim en nostre company *El Nuevo Cruzado*, don Joan Bautista Falcó ha entrat á formar part de la redacció de *El Correo Catalán*.

Ho celebrém molt.

Sería estar apoderat de la passió política l' afirmar que 'n Weyler, si no ha dominat molt l' insurrecció en la part occidental de la isla, quan menos ha destruït aquellas numerosas partidas qu' assolavan lo pais y ho cremavan tot.

Y si la frase «Sólo por las armas» que ha llen-sat ara en Cuba, ho hagués fet antes, y sempre, ben següé que la patria l' hi demostraria son agrado d' una manera manifesta.

Perque la nació debía esperar d' ell que fés tot lo qu' hi sapigués, y no una mica de lo que podia fer.

Ja veu si som imparcials y no aduldors com los republicans.

Qu' esperan d' en Weyler una barrabassada.

En Blanco s' embarca cap á Cuba.

¡Caracoles!

No us alarmeu, senyors.

Que quan una estàtua ha caigut per terra, sempre hi ha una ànima caritativa que l' aixeca.

Y en Blanco, caigut y destrossat en Filipinas, deu anar ara á Cuba á restablirse de las abonyaduras.

Y á menjarse las castanyas que 'ls altres han tret casi del foc.

¡Pobre Blanco! ja cal qu' allí no matis las horas fent los tresillo, sino, ¡pobres de nosaltres!

Los mambissos t' agafarán pel ganyot.

UN CONSELL

Aymat senyor Mestre Titas, escolti un poquet si 'l plau. Voldria que á son deixeble qu' en Manresa té instalat l' hi fiqués dins la mollera y fins si vol, dins del pap una forta llissonada de aquellas que sab donar y que tan ben grabadetas á mí sempre m' han quedat. En sa carteta passada ben clar me va demostrar qu' estava distret á classe aquest condeixeble meu, y las *llissóns* no recorda l' autor d' aytal pensament. Diu que goig sense alegría va tenir y ¿sab per qué? Perque 'l día que de 'n Trampas vosté l' historia 'ns contá va treurer de la *fachada* tot lo *retrato* y demás de Mestre, pera posarli sols lo nom ben sensillet y va creure el molt pavana que aixó era senyal cert de que 'l senyor Mestre Titas llansat ja havia 'l fuet per agafá 'l potent matíser ó l' aterrador Llorens. Pero al fi, al cap de pochos días,

passat ja 'l de la Mercé, va torná á concorre á *classe* y veijé 'l deixeble aquest qu' altre volta dit *retrato* estava ben clavadet á la *fachada* y que 'l Mestre llissóns anava dihent tot repartint fuetadas als més burros y dolents. Cuidadito, condeixeble que si vius així distret, veurás com vé 'l senyor Mestre y com ben ras y ben net te diu: *Que una altre vegada vaigis tocat y posat al tractar aquest assumpto qu' es, de sí, resbaladís puig que quan lo día sigui de llensar lo meu fuet, com á bon Mestre, deixebles, dies ans, ja us ho diré.*

Lo deixeble, PEPE DE LAS POMAS.
Vilanova y Geltrú, 11 Octubre 1897.

ESCÁNDOLS EN AGRAMUNT

Senyor MESTRE TITAS.

Tenim aquí una iglesieta de N. Sra. dels Dolors que serveix de teatre, servint de barana lo balaustat del cor del convent de S. Francesch d' Asís, convent dels més notables de Catalunya y mitj trossejat per la canalla liberal; que s' en emporten las pedras y demás quatre pillets d' aquest poble, que no tenen ni escrúpul ni conciencia.

Fà ja un any, que un ex-alcalde va tenir la curiositat cínica de fer treure terra del paviment del citat convent barrejada ab restos mortals que descansavan en aquellas sepulturas.

No es mon ánimo mortificar al citat ex-alcalde pero, dech dirli: ¿Tenia lo corresponent permís per ferho? ¿Pensava tal volta que es cosa sens importancia? ¿No sap si cometía una profanació?

Los homes incapassos no deuben exercir jamay càrrechs autoritatius.

Aquí hi ha gent de moltes pelas y de *alls* carrechs posseïdors d' hisendas dels frares que compraren á cap preu; ¡noy de Deu, quins capbussóns que fan!

Deu té un bastó, que pega y no fá remó. Als liberals de aquí, se 'ls posa la pell de gallina al sentirse las tunyinas que 'ls floca 'l *carcunda*. Estavan aquesta gent tan tranquila, quan de sopte ¡plaf! surt LO MESTRE TITAS que 'ls fá ballá com uns catúfols.

Ara acaban de rebre un accident al veurer invadida la població pels librets de fumar en que hi ha gravats los eminents personatjes carlistas; fins los republicants més forts que l' ácit sulfúrich ne compran.

Pero nostres liberals no 'ls troban bons. Si en lloch de D. Carlos hi hagués en Salmerón, en Pi Margall, en Morayta ó 'l *burro del hipparión*, menos mal.

¡¡¡Morrals!!!

Son afectísim servidor,

UN CARCUNDA DE CAL AMPLÉ.

Agramunt, 8 Octubre 1897.

DE CASTELLAR

Senyor MESTRE TITAS.

Respectable senyor Mestre: Lo meu trevallet de la passada senmana, ha donat lloch en aquest poble á que tothom se ocupi del meu aymat *macu*, que paga ab aquella rialleta als llavis, las labansas que la generalitat l' hi dedican, cufat y content, encara que un poch emocionat, de compartir la seva sort ab una *aranya* que no ha pogut trovar, per més que desde la gorra hasta las espardeñas, no ha deixat un fil per regoneixer.

La sort va serme propicia al proporcionar-me la ocasió de posarme sobre d' ell. Es un home senziil y bondadós, sense pretencions de cap mena. S' aixeca de bon matí, y á *pata* cap á Sabadell falta gent.

Allá també tothom lo crida per lo nom de *macu*; las pescateras, així qui 'l veuen, ja li ensenyan lo millor que tenen per vendre, oferintli grossos peixos que avegadas los hi fan pagar ben cars; pero no hi ha remey, ha de cumplir los encàrrechs que té fets, y si no pot guanyar més, guanya menos.

En habent acabat, ab un cistell penjat á cada bras y un cabasset á la mà, se dirigeix al coche que ja l' espera y 'l porta á menos preu perque es tan *macu*; fá cinh céntims á *cala chica* y ¡amunt! altre vegada.

Durant lo viatge, si no fuma, acostuma á fer bacai-

nas y cabessadas; pero un de aquestos días que jo me estava darrera la seva orella, una noya que portava pentinat al estil d' en Sagasta va dirli:—¡Y donchs *macu*! ¿Es veritat que ara també haureu de pagar contribució per l' ofici que feu?—¡Cal! contestá ell,—no 'n caldría d' altre.—¿Cóm s' enten? digné ella—pitjor aquells marchants que pujavan cada quinsena, que ara no 'ls deixen vendre.

Quan arriba al poble, comensa la *passa calle*, repartintlos peixos, badella, musclos, vianda primarenca y demás, que ja l' hi esperan las senyoras de las casas de més upa, que l' hi tiran requiebros y l' hi preguntan abont porta l' *aranya*; y jo quant sento que m' anomenan, m' arraplego tan com puch y m' amago sota la gorra, procurant no ferli passigollas, perque no fos cas de que, pensant que soch un poll, gratant no m' axafés.

Per ara, vaig *teixint* y prenent vistas....

Queda de vosté hasta un altre día, aquesta

ARANYA

PASSATEMPS

XARADA

Sens sapiguer lo que feya
vaig una volta *hu tres*,
perque donya *cuarta tersa*
me va aconsellar que ho fes.

Jo vaig *hu tres* per don Paco
perque 'l ferho es ben *total*.
Tothom va *hu tres* á un carlista,
pro va sortí un liberal.

F.

ACRÓSTICH

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Sustituir los punts y estrellas per lletres, de modo que, llegidas horizontalment donguin lo nom de sis personatges carlistas, y la línea vertical d' estrellas lo nom de un august personatge qu'está per sobre de tots.

GEROGLIFICH

Negre

Q : D

TA Roig IT

GEROGLIFICH COMPRIMIT

100. LI. LI.

UN DEIXEBLE.

Soluciones á lo insertat en la anterior senmana.

Xarada: Morral.

Geroglifich comprimit: Vilaseca.

AVIS

A tots quans ens preguntan en quina forma volém que se 'ns remeti l' import de la suscripció, debém manifestarlos que, á falta d' altre medi, se 'ns remeti en sellos de correu.

CORRESPONDENCIA

P. de las P.—Cuidado ab los assonants. Espero alló altre. M. Barcelona.—¡Manífich! Llastima de no poguer publicar lo seu nom enter.

R. Niubó.—Procuraré compláurel, advertintli que aquell día va dedicat á S. M. don C. VII.

S. M. S.—Va de primera.

J. B. A.—Castellar.—No puch compláurel. Ja sab qui es y per lo tant, díguilhi vosté mateix.

A. B.—Arreglat, anirá.

S. S.—A. A. A.—Pallet.—Arcís.—Un carlí.—Nespra.—Belluguet.—Un chino.—Fi y Net.—Aletas.—Quiquet.—No 's poden aprofitar.

Establecimiento Tipográfico, Casanova, 13; Barcelona.